

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 120/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. J., bytom K., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. D. M., K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 721/98 a pod nešpecifikovanou sp. zn. a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 188/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2002 doručená sťažnosť Ing. M. J., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. D. M., K., ktorou v spojení s podaním zo 17. decembra 2002 označeným ako „Doplnok s úpravou“ (ďalej len „sťažnosť“) namietal porušenie jeho

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 721/98 a „pod sp. zn. ...“ (ďalej len „pod nešpecifikovanou sp. zn.“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 188/01. Okrem vyslovenia porušenia jeho práva sťažovateľ žiadal prikázať okresnému súdu vo veci konať a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie z dôvodov, že „už viac ako štyri roky nemám konečné rozhodnutie o tom, či som v práve (...), čo ma znervózňuje a spôsobuje mi traumy v psychickej zložke mojej osobnosti (...)“.

Sťažovateľ uviedol, že uvedené námietky porušenia označených práv sa týkajú konania sp. zn. „12 C 721/98 v rámci ktorého som svoj protinávrh v odpore doručenom Okresnému súdu Košice I dňa 14. 7. 1998 podal“, že okresný súd o jeho „(...) návrhu /protinávru/ od 14. 7. 2001 do 27. 2. 2001 (...) nerokoval vôbec a od 27. 2. 2001 rozhodol takým rozsudkom vo vzťahu k môjmu protinávru, že som proti uvedenej časti nemal možnosť úspešne podať riadny opravný prostriedok nápravy a o mojom návrhu nekonal aj preto, spolu 4 roky a 4 mesiace (...)“. Sťažovateľ napokon uviedol, že tento jeho „protinávrh“ bol rozsudkom okresného súdu z 27. februára 2001 č. k. 12 C 721/98-59 „vylúčený na nič nehovoriace osobitné konanie“, resp. že mu spisová značka osobitného konania nebola na jeho „sťažnosť z 25. 4. 2001 oznámená“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Predmetom sťažnosti je z hľadiska namietaného porušenia základného (ľudského) práva podľa označených článkov ústavy a Dohovoru postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 721/98 a pod nešpecifikovanou sp. zn. a postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 188/01 vo veci vzájomného návrhu, ktorý sťažovateľ podal okresnému súdu 14. júla 1998.

Ústavný súd konštatuje, že o tomto protinávhrhu sťažovateľa zo 14. júla 1998 okresný súd rozhodol rozsudkom z 27. februára 2001 tak, že ho vylúčil na samostatné konanie, resp.

krajský súd odvolanie sťažovateľa proti tomuto výroku okresného súdu, t. j. „výroku, ktorým bol protinávrh žalovaného na zaplatenie 25.200 Sk a 9.367,20 Sk s príslušenstvom vylúčený na samostatné konanie“, odmietol z dôvodu, že ide o výrok rozsudku, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku).

Ústavný súd ďalej konštatuje, že svojím nálezom z 19. februára 2003 č. k. IV. ÚS 6/02-42 rozhodol pod bodom 1 tak, že „*Základné právo Ing. M. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 721/98 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 188/01 porušené nebolo*“. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že predmetom tohto nálezu bola podľa jeho odôvodnenia sťažnosť sťažovateľa, v ktorej jeho právna zástupkyňa uviedla, že „*14. júla 1998 podal sťažovateľ ako odporca v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. Ro 1606/98 odpor proti platobnému rozkazu, o ktorom porušovateľ práva okresný súd nerozhodol v primeranej lehote, pretože prvé pojednávanie bolo nariadené až po uplynutí 15 mesiacov a až 27. februára 2001 bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom sp. zn. 12 C 721/98. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Vzhľadom na to, že už v odpore, ktorý sťažovateľ doručil okresnému súdu 14. júla 1998, podal vzájomný návrh, o ktorom nebolo rozhodnuté ani po uplynutí 4 rokov, podal 25. apríla 2001 sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi súdu (...)*“.

Na základe uvedeného ústavný súd teda konštatuje, že z hľadiska namietaného porušenia základného (ľudského) práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru sú predmetom tejto sťažnosti postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 721/98 a postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 188/01 vo veci „protinávru“ sťažovateľa zo 14. júla 1998, o ktorých sa už ústavný súd svojím nálezom z 19. februára 2003 vyslovil tak, že právo sťažovateľa podľa označených článkov ústavy a Dohovoru nimi „porušené nebolo“. Pretože tento nález ústavného súdu zahŕňa namietaný postup okresného súdu a postup krajského súdu v označených konaniach až do právoplatnosti rozsudku krajského súdu zo 7. novembra 2002 č. k. 13 Co 188/01-120,

13 Nc 49/02, resp. až do 19. februára 2003, keď ústavný súd uvedeným nálezom meritórne rozhodol (pozri napr. I. ÚS 11/00, I. ÚS 48/03), bolo potrebné v tejto časti predmetnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Inými slovami, z dôvodu prekážky *res iudicata* sa ústavný súd už nemohol na základe predmetnej sťažnosti meritórne zaoberať namietaným postupom okresného súdu a krajského súdu vo veci „protinávrhu“ sťažovateľa zo 14. júla 1998, ktorý v označených konaniach zahŕňal úsek od jeho podania až do 19. februára 2003.

Pokiaľ sťažovateľ predmetnou sťažnosťou namietal v danom kontexte aj postup okresného súdu, ktorý nasledoval po tomto dátume v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou, resp. pod nešpecifikovanou sp. zn., bolo potrebné v tejto časti jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti postup okresného súdu v konaní v úseku od 20. februára 2003 doteraz považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle cit. článku ústavy a Dohovoru. S ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného základného (ľudského) práva sťažovateľa.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2003